

PERIÒDIC EDITAT PER LA JOVENTUT NACIONALISTA "LA FALÇ"

DEL MOMENT LA NECESSITAT

L'Assemblea de la Mancomunitat ha anat cel-lebrant-se aital com si fós un Parlament Català el que's reunia.

Del Concell Permanent bé s'en pot dir un Ministeri, i als Diputats del-liberants, bé pot considerar-s'els com els més vers Diputats de Catalunya.

I és agradós, veure com la Mancomunitat va fent la seva via, petjant el camí amb una fermesa del tot lloable.

Però de totes maneres, no pot pas dir-se que l'obra de la Mancomunitat sia ben perfecta. Perfecta ho és, en lo que's fa, però hi ha algunes coses que deixen de fer-se.

I no és això com a censura de l'obra, sinó que nostre intent, no és altre que col-laborar amb un petit esforç a lograr en la Mancomunitat l'obra ben feta i un bon Govern de Catalunya.

La Mancomunitat, deuria precedentar una democràcia fent-se ressò i buscant la solució a tots, absolutament tots els problemes de casa nostra.

Es dirà, sens dubte, que ella no té prou atribucions per a legislar segons en quines coses, però això no pot pas justificar una inhibició; sinó que la Mancomunitat, que deuria ésser la concreció del pensament del nostre poble, deuria marcar amb seny ordenador el camí a seguir.

Per Catalunya tota, s'han produït conflictes socials de tota virulència, i no obstant, la inhibició ha sigut absoluta davant aquests conflictes que han arribat a traspasar tota nostra terra, i especialment la nostra ciutat.

No és pas raó el que unes pri-

meres temptatives fossin fracassades. La persistència, és el primer factor per a obtenir una cosa.

Fóra hora de que l'Assemblea de la Mancomunitat s'eregis dignament i legislés, fent obra social. No obra social en un sol terme, com s'ha fet, sinó obra social en totes les ramificacions de la vida de Catalunya.

Però una advertència, al fer-ho, és del tot necessari que l'Assemblea, i dient l'Assemblea és pot particularitzar a n'els Diputats, abandonin el seu caràcter, sigui obrerista, sigui aburgestat, segons de on previnguin, i que tot el seu esforç sigui posat en legislar en bé de Catalunya social i no en bé particular de cap estament.

Al escriure aquestes ratlles no coneixem encare el resultat de totes les sessions cel-lebrades per l'Assemblea, i per lo tant, tampoc coneixem els projectes en ella aprovats.

Algún n'hi ha de caràcter social-agrari que's ben lloable, però com deiem abans, no és tota realitzada l'obra social, a no ésser que existís algun acord o proposició que encar desconequem. L'obra necessària encar no s'ha embestit.

Creiem, doncs, Diputats d'aquesta terra, que'n vostres mans teniu l'anar demostrant que no sou afavoridors d'un sol estament ni d'una sola necessitat, sinó que legisleu en bé de tota ella, procurant donar aixís l'exemple que faci que els obrers catalans preveigin una diferència absoluta entre la manera de governar de l'Estat a la manera de governar de Catalunya, quina diferència els sigui feta palesa amb l'establiment d'una equitat social que avui en res existeix.

Per tot sentireu la eterna exclamació. Fa falta un partit d'esquerra. Però de moment ningú s'atreveix a sortir a la palestra amb la bandera d'un sec nacionalisme esquerrà.

La política de Catalunya, n'és agabellada per un sol partit; la opinió catalana n'és també agabellada per una necessitat.

Es precis doncs, que aquest estat d'opinió prengui cos i que en conseqüència sigui un fet la creació d'una organització d'esquerra nacionalista.

Ja s'ha parlat de la creació de la matriu, però oficialment res sabem. Per remor pública s'ha dit una vegada que era fet a la base de l'ideal federalista, altra que era baix la direcció d'un nucli de intellectuals.

Creiem, que el partit que vingui a la llum de l'actuació pública, deu fer-ho amb esperit d'un nacionalisme intransigent, perquè de no ésser aixís res salvaríem d'aquesta època de depressió que estem travessant.

Han de tenir en compte els formadors d'aquest partit, que han d'exilar d'ell des d'un principi els tòpics desusats i les actuacions conservadores.

L'esperit del Nacionalisme català n'és molt adormit; és hora ja de deixondir-lo amb el crit ferreny d'un esquerranisme, de l'estat letàrgic a que l'han sumit les melodioses oportunitats del conservadurisme de la nostra política.

Si, es hora ja, de que mentres la dreta catalana treballa amb tots els mitjans per a tornar a ésser poder, l'esperit nacionalista de Catalunya sigui redreçat i ho sigui amb só de protesta i indignació provingudes de desprestigi a que han sumit nostre ideal, les inacceptables col-laboracions governamentals amb l'Estat esclavitzador.

ACLARACIÓ

En la «Doctrinària» que aparegué en el passat número, hi havia aplicada la frase: «València regió catalana», quina desitjo aclarar per a desfer algunes errònies interpretacions que ella ha produït.

No era amb l'interés de negar l'existència del Reialme Valencià, molt al contrari, era tant sols per fer més patent i explícit, amb poques paraules, lo molt diferent qu'era considerar el Regionalisme d'una o altra forma, ja que al dir «regió catalana», ho feia per diferenciar-ho de regió espanyola; sens perjudici de que València, dins del Nacionalisme català, degui ésser considerada com un Reialme federat amb el nostre. —RUSI.

CENSURA

CENSURA

COMENTANT

Diu En Joan Estelrich, en el número 123 de *La Revista*, que és un mal gravísim no estimular l'esperit heroic del catalanisme. Nosaltres responem: una política reaccionària de descentralització, ara que totes les nacions independents i les que neixen de bell nou a la llibertat, tendeixen a la major unitat, no val ni un sol glòbul de sang d'un home lliure. L'heroisme patriòtic, rònegament el demana un ideal nacional de solució franca, absoluta; *l'orgull de tenir una bandera prohibida*, com escriu En Carner a la mateixa *Revista*. Però parlar d'heroisme descomptant la possibilitat de cap solució cruenta, això és propi d'una fantasia malfitosa.

Després l'Estelrich afegeix: encara que si surtís un heroi autèntic, la seva *mofeta acida* s'en riuria.

CENSURA

En Rovira i Virgili, no fa pas gaires dies va fer el descobriment de que la guerra anglo-irlandesa, no era pas una guerra civil, sinó internacional.

Nostra enhorabona.

Ha dit també, remembrant a un escriptor francès, que l'heroisme dels irlandesos és degut, no res menys que a un *cop de sol* que reben al cor, en néixer.

Finalment, i això sí que és un cop amagadot, diu, que els sacrificis heroics dels patriotes irlandesos, no serveixen pas proporció amb els resultats polítics assolits.

Es clar, que els polítics irlandesos són pífims al costat dels «lliguistes». Però seria curiós saber, quin preu fixa a una vida humana, el gran Rovira i Virgili.

Dels articles firmats, en son responsables llurs autors.

CENSURA

La Veu d'Irlanda

Jo sabia d'un amic meu que tenia material de propaganda sinn-feiner, amb cert compromís d'escampar-lo per la terra catalana. Aneu a saber perquè, el cert és que després de molt temps d'haver arribat a Barcelona els papers irlandesos, no havien sortit dels calaixos d'una modesta taula de treball d'un escriptor desconegut.

Dalerosos de fer a l'opinió catalana tant interessant com se pugui l'actuació d'ESQUERRA, tenim l'honor de donar a conèixer al públic català, un dels caires més poc coneguts de la lluita del poble irlandès contra l'opressió secular: el caire que podríem anomenar intel·lectual. L'irlandès te perfecta consciència dels seus deures i de la pròpia dignitat; per això explica al món civilitzat les raons de la seva causa, els motius de les seves violències.

L'amic no pogué negar-me el favor. El remordiment de la prometença que encara estava per complir, malgrat la singular solemnitat que li havien donat el lloc i el moment en que fou feta, no deixà articular la negativa que tal volta tenia ran dels llavis. Sigui dit de passada que el meu amic no coneix gaire el jovent de «La Falç», i s'esvera en sentir de parlar d'esquerres i esquerrans.

No bastava el lliurament dels fascicles i fulles volanderes, calia fer-ne la traducció, car els impresos estan redactats en llengua anglesa. De grat o per força l'amic s'avingué a posar en català el text anglès dels documents irlandesos. La tasca d'arranjant-los de faisó que els fes publicables i la responsabilitat de llur publicació, així com el testimoniatge de llur autenticitat, quedaren a càrrec meu.

Diguem alguna cosa de l'història d'aquests impresos.

Era en les darreries d'una excursió al Montserrat. El bon sinn-feiner prometia al nacionalista català, company nostre, que li faria a mans bons documents de propaganda irlandesa.

Segellaren amb amistat d'ideal comú, la separació per aquell dia, el fill de l'illa marte i el fill de la ciutat malmenada.

L'irlandès sentia una immensa recança i el català una fonda tristor. Els dos pobles oprimits s'estimaven, se planyien; però, s'havien pogut parlar tant poc!

—Us enviaré impresos i us afanyareu a defensar la nostra causa i direu als vostres compatriotes les nostres confiances.

Amb una forta estreta de mans segellaren les fermes protestacions de germanor que havia de lligar-los sempre més; feu de testimoni la Creu de pedra, monjoia del monestir, sota el tàlem d'un cel blau, damunt l'aspra fortitud de la muntanya bruna.

Pocs dies després, el carter portava al nacionalista català dos plec del nacionalista irlandès, a l'un hi havia una carta enternidora; a l'altre, més gros, hi havia vuit fascicles i dues fulles de propaganda sinn-feiner.

No en sabem estar de copiar en aquest article un parell de punts de la carta enviada de Mooncoin (Waterford) estant. Els nostres llegidors passarán amb gran pietat els ulls per aquestes ratlles escrites en moments d'angoixa la més punyent; potser a hores d'ara no queda de la casa on foren escrites, res més que un munt de runa fumada, te tants poes miraments la policia anglesa en les seves folles represàlies!

Escolteu, que parla Irlanda:

«Vareig prometre que us enviaria moltes de literatura irlandesa explicant «els drets, les demandes i les confiances «de la nostra nació. Després d'una atenta

«llegida d'aquests fullets us serà ben «fàcil de contestar i refutar totes les mentides escampadores fora de casa sobre «d'Irlanda pels agents de l'or anglès i la «propaganda anglesa

»Amb tota la pena del meu cor he de «dir que degut a la provocació de la tirania anglesa, Irlanda es troba en el «moment present (1) en un estat de fort «trasbals i no passa gaire bé un dia que «algú del nostre poble no sigui deportat «i emmenat a fora cap a les presons angleses.

»En realitat els anglesos es porten ara «a Irlanda pitjor que no els alemanys a «Bèlgica. En aquests moments Anglaterra «te prop de doscents milers de soldats a «Irlanda i el que és per ara no fa pas cara «de treure'ls. Però el nostre poble vol «tir-ne d'una vegada i desfer-se de tot «jou anglès». —Aixis diu el company sinn-feiner.

Avui tant i més que un any enrera vergassegen els anglesos el varonívol irlandès que no sap avesar-se a ésser esclau.

Donem-li, dones, nosaltres a aquest poble admirable l'alta consideració de poble lliure que li neguen els que s'han fet ells mateixos padris de la civilització.

En temps de groller utilitarisme i de cinic menyspreu de les coses de l'esperit aquest cop de noves tràgiques que de la lluita desigual entre anglesos i irlandesos publiquen cada dia els diaris de tot el món no deixen de fer el seu efecte.

Hi ha una bona colla de gent que tot planyent les malvetats que adigeixen la víctima d'Anglaterra, se fan creus de la toçuderia d'aquella gent que s'ha ficat al cap de batre amb ses flagues forces i escassos recursos l'imperi més ben organitzat del món. Els que no professen el culte de la pròpia dignitat creuen que no hi ha en el món més força que la de les armes.

Fa uns quants segles que un gran pensador català ha dit que: «tot el millor ardiment que hom pot haver ni sentir és «quan hom és ardit i enaiguat per força «d'amor... i això perquè ardiment que ve «d'amor és el millor ardiment és per ço «car amor s'acompanya amb raó i amb «saviesa i amb certesa»...

Els documents de propaganda sinn-feiner que ESQUERRA va a publicar, dirán quina és la força que sosté als irlandesos en sa lluita secular; descobrirán el secret del triomf heròic del poble irlandès.

Abans de cloure aquest article introducció, volem fer una festa al poble exemplar, al poble espill de tots els pobles que no vulguin deixar-se anorrear. Portarem la flor d'un record a la tomba de Brígida Pruenty, digna compatriota d'aquell heroi que es digué Terenci Mac Swiney.

El nom de Brígida Pruenty és el d'una mare de família, i va unit al nom de Daniel O'Connell.

Es en el temps d'eleccions. Heu-s'aquí un home que s'atança a l'urna electoral fent tentines, cap cot i amb un gran tremolor de mans. Es un pobre pare de família que estava empresonat per deutes; aquest matí li han obert les portes de la presó amb la condició que havia de votar contra n'O'Connell. L'amor dels seus que s'están morint de fam pot més que la vergonya que li sega les cames; però aixís que va a alçar el braç per allargar el vot,

(1) La lletra està datada el 12-11-1920.

una veu de dona esglaïda li crida al darrera:

—Desventurat! Què fas? Recorda't de la teva ànima i de la teva llibertat.

Aquest clam de la muller dalerosa de l'honor de la pàtria i de la salvació de de l'ànima del marit, fa tornar en sí l'abatut patriota. Recobrada la natural virior, l'home se redreça i votant O'Connell se'n torna tranquil a la presó, no fent cas d'un lliberament que reblaria les cadenes dels seus germans.

Beneïda sigui la teva memoria, Brígida Pruenty! si algún dia ens n'oblidàvem, recorda'ns que tenim ànima i que freturem llibertat.

MIQUEL GIL

FUETADES

Segons les dades oficials, durant l'any passat emigraren d'Espanya unes 70,000 persones més que l'anterior.

I després es dirà que no hi ha gent de bon gust!

Els picadors de toros es declararen l'altre dia en vaga, no volem saber per quins set sous.

Quin conflicte!

Amb una mica més ens quedem sense corrida.

Però la cosa, comptat tot i debatut, pogué solucionar-se.

S'havia imposat el seny i el... *patriotismo*.

A Romea representen «Gente bien».

Ignoràvem que En Bertrán i Musitu i demés regionalistes de la seva corda s'haguessin fet actors i treballessin en el vell teatre del carrer de l'Hospital.

Llegim al diari:

«Propuestas para ascensos de marina». De marina?

Escoltin, escoltin...

Però és que encara en «tenim» de marina?

No ens en havíem enterat, francament.

Tantes i tantes lloances comencen a embafar.

Aviat serà qüestió de preguntar:

—Què feia aquest bon senyor tan *enérgico*, aleshores de la pèrdua de les colònies!

Diuen que'l noi maco vol tornar.

Quina feina a treure taques del traje negre, En Cambó!

Hi ha un concurs de caramelles a la vista.

Ja sabem la colla que se n'endurà el premi: la dels joves de la Lliga cantant la *Marcha Real*.

A Irlanda, als diputats nacionalistes els empresonen.

Aquí, en canvi, els fan ministres.

Val a dir que aquells són nacionalistes de pura sang, i que'ls d'aquí ho són de sang d'horxata de xulla.

Aviat tindrem a Barcelona als senyors de la Lliga de les Nacions.

—I què ens donarán.

—Espressions per a la família.

Ja s'ha cel·lebrat la tan discutida Assembla de la Mancomunitat.

No s'ha conseguit l'autonomia; però, vaja, si no plou i fa sol, és fàcil que ens vingui cap allà l'any de la picor.

Momentànies Documents històrics Una conferència

D'un temps ençà el Nacionalisme de Catalunya té oberta una permanent llista de perseguïts.— En la nostra època ha reaparegut un martirologi en forma de victimari.—Setanta quatre processats, un prés, dos morts, quatre fugitius, tots ells víctimes per l'ideal.

Pel prés, nostra major atenció, nostra més grossa veneració, que ell, reclós i tot, sent brandar dintre seu la flama d'un entusiasmisme i d'un odi retingut.

Pels morts, l'eterna recordança auriolada de pena i de glòria.—La seva sang, serà llum roja que enterbolirà la nostra pensa les jornades de revolta.

Pels processats, nostre esforç visible i invisible, per aconseguir l'amilloració del seu procés.—L'alè enfortidor que no els farà decaure; el vent de fermesa que des d'allà d'Irlanda els porta l'entusiasmisme d'una convicció.

Baix aquests mots de l'epígraf, *La Veu de Catalunya* en sa edició del dia 9 de gener donà publicació a dues cartes signades, una, per un senyor Josep Aixalà, de l'Havana, i l'altra—a guisa de contestació—firmada per nostre segon President de Catalunya.

Mentres, i boi esperant els comentaris que les revistes catalanes d'Amèrica i especialment de l'Havana, facin a tals lletres, nosaltres aventurarem quelques paraules a l'entorn d'elles. Es més ingènuu, molt més, el rètol amb que *La Veu* encapçala la publicació de les dues lletres que no la mateixa lletra que signa un senyor J. Aixalà. Per què, amics, cal una mica més de tacte, i això que per lo vist ho ignoren a *La Veu*, deuria ésser cosa indispensable en un dit diari nacionalista. A una lletra completament anti-nacionalista com és la del dit senyor, posar-li ornaments de «Document històric.» Així anirem omplint la Història Catalana de pàgines-falses i ingènues! Perquè'l senyor Aixalà diu en sa lletra, parlant de l'arribada a l'Havana del creuer «Alfonso XIII»: «Calia qu'els catalans suressin entre'ls altres fills d'Espanya.....» i més avall, amb una ingenuïtat esparveradora segueix: «Puc dir-li amb viva emotivitat que un català de gran ascendència social com el senyor Macià, president del «Casino Español», —de la qual directiva tinc l'alta honra de formar part— i com a president de la Comissió de Festes, fou l'heroi d'aquella mena d'epopeia, i potser el senyor Macià és l'home que ha sabut armonitzar més coralment els afectes socials entre'ls elements *indígenes i peninsulars*».

Prou, ja ni ha prou perquè el català sincer vegi l'ull de dit senyor! Subratllem, allò d'honra en formar part d'un «Casino Español» (i al estranger cosa imperdonable!) essent membre de la Directiva. Prou, en llegir que l'arribada fou un pas d'epopeia! «Voilà votre nationalisme!»

Nosaltres, que en hora oportuna llegirem la formosa i catalaníssima revista *Nova Catalunya*, de l'Havana, és que no podem a menys que demanar: és possible tant cinisme? Dita revista publicà comentaris de premsa cubana i als que no estan ells conformes en dar a aquella arribada un significat tant alt com vol, el senyor Aixalà dit nacionalista! Frases emotives s'escriviren en els periòdics de l'Havana, amb tot, el bon nom de Catalunya restà sempre en son punt noble i patriòtic mercès a la ferventa actitut del «Centre Català» de l'Havana, quin per mitjà d'un enèrgic manifest assabentà als bons cubans del sentiment dels catalans.

Massa cara costa a Catalunya la barrabassada d'uns senyors dits catalans amb actuació neta i clarament castellana! Com pot dit senyor avant-posar «sa» política acomodaticia i espanyola davant la del radical «Centre Català» de l'Havana, glòria i honor dels catalans d'Amèrica? Quí ho diu que a Amèrica deu portar-se una política acomodaticia i plana? Sols un que no conegui l'Amèrica pot dir tal. I en dir Amèrica hom deu dir Estranger. Que a Catalunya per allò del tòpic de la hipocresia que escriu en C. Soldevila, s'abscondeixi cert rètol de nostre nacionalisme, passi, però a fóra la Pàtria, lliures com estan, sense cap classe de trava política, perquè amagar el ver significat de nostra ideologia?

Pel senyor Aixalà no deu representar res ésser d'un «Círculo Español» (a l'Estranger) boi havent-hi un infatigable «Centre Català»! No deu representar res orga-

nitzar festes amb motiu de l'arribada de un símbol enemic nostre! No, tot és catalanisme! Així anem avui encara a la reraçaga del més petit moviment lliberador. Mentres els catalans de l'estranger s'entretinguin en fomentar «círculos españoles» i ésser col·laboradors de «hojas españolas» cal considerar-se satisfet l'enemic, Catalunya no assolirà sos desigs. Si els de fóra, poguent, com poden, burlar les censures dels governadors i les mordasses del govern no fan obra catalana, ben catalana sense màcula

CENSURA

Mes, oh, per sort, tenim nostres capdevaners, tenim els nostres «leaders», tenim parlamentaris.

Companys del Victimari de Catalunya, no desesperau, que els qui són obligats a preocupar-se de vosaltres, ja s'en preocupen... ja... dels aranzels i dels governs de concentració.

RUSI

LA DIGNITAT D'UNA PÀTRIA
DEPEN DE LA SANG VESSADA
PER SA LLIBERTAT I DE
LA QUE HI HA EN POTÉN.
:: :: CIA DE VESSAR :: ::

MAURICE MACTERLINK

CENSURA

«Senyors, això del catalanisme no và en lloc».

Massa sabem les «bizarras» actituds de aqueixos «Círculos» i «Diarios» qu'ementa cofoi el senyor Aixalà! Precisament els companys de Bons Aires encara deuen recordar els atropells a llurs Centres quan l'anomedada «Fiesta de la Raza» l'any 1919! Aquella «Patriòtica espanyola» (si sapiguessiu qui és!). Aquell «Club Español» la policia hi ha sorprès joç, i l'espanyol pobre no hi té entrada. «El Diario Español» puà, prou, que fins la ploma s'encalla i pensar, que un català parli d'això! No, no pod ser. Catalunya a l'estranger no es pod fer amb aquesta gent sense patriotisme de cap classe ni honor.

Ho sentim per *La Veu*.

J. SAURET I GARCIA

Balaguer.

Aquest número ha sigut revisat per la censura governativa.

CENSURA

ESQUERRA

Periòdic Nacionalista Radical
Surt el 1.º i 15 de cada més.

Subscripció a Barcelona. . . 150 Ptas. trimestre
Id. a fora 2' - »

Redacció i Administració:

Sant Honorat, 7, principal - BARCELONA

NOTICIARI

REUNIÓ D'ENTITATS

Per a tractar de la persecució de que són víctimes una munió de nacionalistes de part de la justícia espanyola i a l'ensenyament per a donar compte de les gestions realitzades per la comissió Pro-presos; tingué lloc el passat dia 23 de febrer, una reunió d'entitats nacionalistes, a l'estatge del confrare «L'Intransigent».

Després de pendre varis acords, per tal que acabi aquest règimen d'excepció a que vivim sotmesos, va acordar-se que els representats, en dita reunió, de la «Lliga»; fessin els passos pertinents amb els seus parlamentaris, acompanyats d'una representació de la comissió convocadora a fi de mirar d'aconseguir urgentment una amnistia.

PELS COMPANYS...

La Junta de la Secció de Propaganda Nacionalista de la Joventut «La Falç», va presentar per mediació del valent diputat Sr. Casanovas a la última Assemblea de la Mancomunitat, una proposició, demanant que la dita Assemblea acordés, dirigir-se als parlamentaris catalans, per a que gestionessin una amnistia per causes socials i nacionalistes.

L'Assemblea la va aprovar redactada en aquest sentit: «La Assemblea de la Mancomunitat acorda dirigir-se als parlamentaris Catalans per a que gestionin una llei d'amnistia pels delictes d'opinió, per causes polític-socials i nacionalistes».

COMENTARI

Hem rebut una tarja en quina hi va enganxada un retall de premsa local, que conté el següent telegrama:

«La viuda del Alcalde de Cork.—Londres, 25.—La viuda del Alcalde de Cork, que como se sabe murió el 25 de Octubre en la cárcel de Brixton (és l'alcalde el que va morir; no confondre), ha sido prometida en matrimonio con Arturo O. Brien, vicepresidente del Self Determination y amigo íntimo del difunto.—Radio». I ara, manuscrit, diu la tarja: «Venganza pido: Mac Swiney».

Nosaltres devem afegir: Si el malhaurat batlle, donà la seva llibertat, bens i persona per la seva terra, no extranyem que qui estava tan identificat amb ell, dongui son cós a un digne successor que lluitarà fins a l'extrem per la llibertat de l'heròica martre.

CASAL NACIONALISTA SAGRERENC

Vé organitzant, aquest casal, fa un incontable nombre de festes, una tanda de funcions, desempenyades amb acert i sentimentalment ben interpretades, pel seu Elenc Dramàtic.

Després de la representació, el passat dia 27 de febrer, de «Terra Baixa», anuncia pel vinent dia 6 de març, una sèrie de comèdies i pel dia 13 el drama «El Liri d'Aigua».

FESTA DE LA DANÇA CATALANA

El proper diumenge dia 6 de març a les quatre de la tarda, tindrà lloc al estatge del «Niu Guerrer» un festival extraordinari, a profit de l'Orfeonat Max Bembo, i nomenat «Festa de la Dança

Catalana» organitzada sota la direcció del competent folk-lorista N'Aureli Capmany, qui parlarà del ball popular a Catalunya. També hi cooperarà l'Esbart de Dançaires «La Falç», dirigit per En Josep Folch, dançant el següents ballets:

Primera part.—«L'Indiot», «Ball Cerdà», «La Bolangera», «L'Esquerrana», «Galop de Cortesia», «Dança de Castellersol».

Segona part.—«El Contrapàs», «Ball de Cintes», «Espunyolel», «Punta i taló», «Ball Enrobat», «Ballet a Muntanya».

Tercera part.—Ball de Gitanes del Vallès. I. Entrada, Contradances, Catxutxes. II. Contradances, Xotis, Sortida.

Finalment la festa amb Sardanes que podran ésser ballades per la concurrència.

FESTA LITERÀRIA-MUSICAL

El passat diumenge dia 28 de febrer, va tenir lloc al estatge de la Joventut «La Falç», l'anunciada vetllada.

Fou digne de lloança per part del nombre públic que omplia la sala d'actes de la entitat, el magnífic recital de poesies fet pel director del Quadre escènic N'Aureli Cortiella.

També va ésser justament aplaudit el mestre guitarrista cubà N'Antoni Fernández, que assistia ja per segona vegada al mentat lloc, deixant a la concurrència encare amb les ganes de tornar-lo a escoltar. El dit Sr. Fernández, va volguer que la seva pàtria en participés dels aplaudiments a ell tributats, i va entonar l'himne de la República de Cuba, escoltat a peu dret per la gernació, en mig de grans aplaudiments.

Després l'Esbart de Dançaires de l'entitat va dançar exquisidament el «Ball de Gitanes», i amb l'audició de quincunes sardanes dançades pels concurrents va acabar la festa a primeres hores de la matinada.

ATENEU DEMOCRÀTIC REGIONALISTA DEL POBLE NOU

En Junta General de socis celebrada el dia 27 de gener prop passat varen ésser nomenats per a constituir el Consell Directiu d'aquesta entitat, durant l'any en curs, els següents senyors. President Honorari, Antoni Daunas; President, Josep Torelló; Vis-president 1.º, Geroni Marsal; Vis-president 2.º, Isidre Caballeria; Secretari, Francesc Morera; Vis-secretari, Vicens Monerde; Tresorer, Lluís Gibert; Comptador, Josep Sabat; Vocals: Francesc Vilalta, Agustí Felip, Josep Bigas; i Bibliotecari, Ramón Parera.

UN SEGÓN «PAPITU»

Ha arribat fins a nosaltres la notícia per a mitjà d'un elegant cartell posat a l'entrada del Casal Democràtic, de que la intransigent Joventut Democràtica Nacionalista, editaria un periòdic còmic-satíric-sicalíptic, titulat *Esquerda*, i que sortiria els dies 1.º i 15 de cada mes.

Si no fós que els nostres nacionalistes, el vàrem veure aquest cartell, senzillament no ho creuríem que una entitat tan sèria com la mentada esmerzés les seves energies fentriure públicament quan aqueslles serien molt aprofitables per altres actituds.

De totes maneres tenim que esperar aconeteixements, nosaltres per la nostra

part els hi anunciem que ja ens fan riure abans de fer sortir el germà del «Papitu».

GRUP EXCURSIONISTA «MINERVA»

Hem rebut del dit grup, el programa d'excursions que té organitzat pel corrent mes de març. Hi destaca una excursió artística pels dies 27 i 28 a Tarragona, Reus i Poblet, tenint primerament lloc el dia 23 una conferència preparatòria de dita excursió, a càrrec d'En Pere Vergés, al estatge del «Casal Nacionalista» d'aquella barriada.

DARRERES NOTÍCIES

Per la premsa ens assabentem de que, degut als bons oficis de la «minoría regionalista», potser, lograrem que l'indult general decretat el 12 de setembre de 1919, compregui també als nombrosos entusiastes de la causa, engarjolat l'un i a punt d'ésser-li els altres. Celebrarem que aixís sia, malgrat no entendre el per què no s'ha fet abans.

¿Es que la «Lliga», en proporció inversa, va guanyant més ascendent a Madrid, segons creixi més la seva degeneració en nacionalisme? Es natural.

Joventut Nacionalista La Falç

En el darrer Consell General de socis de dita Joventut, celebrat el passat diumenge, dia 27, van quedar el·legits els següents individus per a formar el Consell Directiu:

President	Lluís Brú
Vis-president 1.º	Miquel Albert
" 2.º	Pere Rusiñol
Vocal 1.º	Enric Fontbernat
" 2.º	Lluís Jordi
" 3.º	Guillem Roig
" 4.º	Josep Rovira
" 5.º	Josep Viñuela
" 6.º	Josep Folch
Vis-secretari	Enric Trull
Secretari General	Alexandre Fargas

CORRESPONDENCIA

I. A.: No en publiquem de versos, i ademés, que no ho sab que dir-se Nasi i ésser poeta...—D. S. *President de la Joventut Democràtica Nacionalista*. Com que nostres informacions són de collita pròpia, no ens cal permís de ningú per a publicar-ne. Si necessitem corresponsals ja vos avisarem. Allò de «certs conceptes mancats de si no de veritat, de fonament», no ho entenem.—*Aries*: Hi va tot el que'ns haveu enviat darrerament.—*Rusi*: Hi va; l'aclaració també.—R. C.: No ens hi hem ficat mai amb Deu. Llegiu l'article titulat, «Nacionalisme, si; regionalisme, no».—T. N. (Federalista). No es diu pas un altre nom, vosté? L'article per ara no.—J. S. G. de Balaguer: Hi va. No acceptariu pas la corresponsalia per aquí?—A. V.: Mercès.—Gil: Hi va arregladet.—*Civit*: N'hem fet tant gasto d'això, que la veritat...

Pels periòdics: Agraïriem volguessin acceptar el nostre intercanvi. Hem rebut per ara «Sempre Avant», de Borges Blanques; «Baix Empordà», de Palafrugell; «La Veu del Fresser»; «Saba Nova», de Rubí; «Costa Brava», de l'Escala; «El Ebro», «Actuació», d'Igualada; «Arenys i sa comarca»; «Catalunya», de Canet; «Gent Nova», de Badalona; «L'Idèa», «El Brugent», de la Riba, adés de molts altres detallats en el anterior número d'ESQUERRA. També hem rebut quiscuns butlletins d'entitats.

Grans magatzems de Fonògrafs

DISCOS DE STRACCIARI—GALEFFI
:: M. BARRIENTOS — LÁZARO ::
:: :: i altres renomats artistes :: ::

Agulles especials que no malmeten els discs

Manuel Peix Vilar
BOQUERIA, 47-BARCELONA

CALÇATS

A. RASPALL

PORTAFERRISA, 13

BARCELONA

FABRICA DE TORRONS
LA SELECTA

GASPAR SOLER

únic fabricant del «TURRÓN SELECT»
BARCELONA

Joan Sucarrats

Hospital, 145 Gera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora.
Especialitat en robes per
a recent nascuts.

La casa que ven més barato de Catalunya

Centre Autonomista

de Dependents del Comerç i de la Indústria

Diumenge, dia 6, a les 10 de la nit. — La obra en tres actes, d'En Santiago Rusiñol.

Els savis de Vilatrista

Prent-hi part la anomenada actriu

Na Mercè Nicolau

ESQUERRA

Periòdic Nacionalista Radical

Redacció i Administració:

SANT HONORAT, 7, PRAL.
BARCELONA

Els vinents números sortiran els dies 15 i 1.º de cada mes

TALLERS GRÀFICS ARNAU GERMANS
Verdaguer i Callís, 3, 5 i 7. — Teléfon 556 S. P.
BARCELONA